

Срѣдъ тая сетня врѣсть е кржгъ продѣлговать
отмѣренъ — вжтре е особена картина:
на гости сбрана е тамъ весела дружина.
Трапеза на витло е въ стаята посрѣдъ
извита — и седятъ, тѣй както му е редъ,
предъ нея: попѣтъ, кумъ, кума и стари свати,
по нихъ и цѣлий родъ... Тѣмъ две кѣлини млади
поднасятъ госби: самъ, на челото съ червенъ
перникъ, обхожда ги напетий младоженецъ,
и съ бѣклица въ ржка честити гости кани...
А права тамъ стои, во свилени премѣни,
неотстрамената невѣста, съ витъ и свитъ
надъ челото вѣнецъ, и съ було ликъ прикритъ.
Напѣватъ се свирци тамъ въ кжта отстранени,
и зѣпатъ ги деца, край тѣхъ на купъ стѣлпени...

Така живописни сж картинитѣ на сбора въ
III пѣсень: (приветливиятъ изгледъ на Камен-
градъ, „идеалниятъ“ портретъ на българина —
неговата бодрость и мжжествена сила, плени-
телниятъ ликъ на българката, нейната балкан-
ска свежестъ и потаени душевни чарове, ко-
мичнитѣ образи на евреина, на неподвижния
габровчанинъ, групата играещи деца и живата
сцена на хорото съ гайдаря и тжпанаря). Освенъ
тѣзи мѣста, които, наредъ съ картинитѣ на го-
дишнитѣ времена, сж единствени като сгжсте-
на типизация въ нашата поезия (могатъ да се
сравняватъ съ тѣхъ отдѣлни мѣста въ „Коле-
дари“ и нѣкои битови картини въ „На острова“)
въ петата пѣсень има още единъ моментъ, който
напомня очарованието отъ старитѣ класически
поеми. Когато дивнята дъщеря на Дойчина се
вестява предъ Войводата съ погача на сребъ-
ренъ сждъ, а нейната майка слуша похвалитѣ
за своето изкуство, предъ насъ като че ли
възкрѣсва прекрасниятъ образъ на Алкиноевата
дъщеря Навзикая. Интересни сж, като емблеми